

Присмеркові сутінки опали,
сонну землю й душу оплели.
Самоти згорьовані хорали
геть мені дорогу замели.
І куди не йду, куди не прагну -
смерк сосновий мерзне угорі.
Виглядаю долю довгождану,
а не діжду - вибуду із гри.
Аж і гра; літають головешки,
зуби клацають під ідіотський сміх.
Регочу на кутні - буде легше
(а як буде важче - теж не гріх).
Що тебе клясти, моя недоле?
Не клену. Не кляв. Не проклену.
Хай життя - одне стернисте поле,
але перейти - не помину.
Дотягну до краю. Хай руками,
хай на ліктях, поповзом - дарма,
душу хай обшмугляю об камінь -
все одно милішої нема
за оцю утрачену й ледачу,
за байдужу, осоружну, за
землю цю, якою тільки й значу
і якою барвиться сльоза.